

 Cristian Iacob (în stânga), în rolul principal din *Equus* de Peter Shaffer la ATF (regia: Anca Berlogea)

CRISTIAN IACOB:

„O să-mi vină rândul și la premii“

A fost studentul lui Adrian Pinteș. Îl știu de când juca în regia profesorului său, în Romeo și Julieta. Între timp a devenit vedetă, fiind un răsfățat al rolurilor principale, în teatru și film deopotrivă. L-am întâlnit în discoteca barului „Atlantic“ (vizavi de Teatrul Excelsior), la 10 dimineața, cu prilejul filmărilor la cea mai recentă creație a lui Dan Pița.

■ E a treia colaborare cu Dan Pița și a doua cu Ștefan Iordache, și mă bucură teribil lucrul ăsta. Acum sunt cu ochii pe el... Am jucat în „Pepe și Fifi“, „Eu sunt Adam“ și acum filmez la „Natură moartă“. Titlul e provizoriu, s-ar putea să se numească „Omul zilei“.

□ **Spuneți-mi „povestea începuturilor“.**

■ Povestea reușitei în Institut a fost foarte simplă. Eu sunt gălățean, m-am hotărât în clasa a XI-a să dau la Teatru. Am încercat la început să mă pregătesc pentru Medicină, dar sistemul era îngrozitor de strict și nu puteam să învăț chiar virgulele din manual. Căpeteam cu ideea asta, cu teatrul, numai că aveam niște mici complexe... de înălțime – mă rog, prostii de tinerețe... Așadar mă pregăteam pentru Medicină, dar pe parcurs mi-am dat seama că nu pot să fac decât actorie, pentru că aveam nevoie de multă diversitate; am foarte multă energie și trebuie s-o consum în ceva. Or, asta mi se părea alegerea cea mai potrivită.

□ **Cum a fost contactul cu Capitala?**

■ Am ajuns în București la 18 ani, habar n-aveam de nimic, nu cunoaștem pe nimeni (am fost o singură dată, în clasa a II-a, la Muzeul „Antipa“), și, dintr-o baftă foarte mare și cu ajutorul a doi oameni care m-au plăcut foarte mult în examen, Mircea Constantinescu și Florin Zamfirescu, am intrat. Mă făcusem armata, și era un singur loc, la „incorporabili“. L-am luat. Pe urmă am făcut armata și am venit, proaspăt sergent, la Institutul de Teatru. Cam asta e povestea începuturilor mele. Foarte simplă. M-am pregătit cu Ion Ghelu-Destelnică din Bacău, un domn căruia îi mulțumesc și acum, un om delicat, rafinat, cult. Sper să citească revista prin intermediul căreia îi transmit acum salutări.

□ **Cum a început munca în Institut? Cum a fost colaborarea cu Adrian Pinteș?**

■ Greu, dar a început... și m-am ținut tare. Cu Adrian Pinteș a fost grozav. Am și jucat cu el într-un film de televiziune, „Uniforme de general“. Abia aștept să văd *Hamlet**, pentru că există vârste la care trebuie să „prinzi“ anumite roluri. Ei bine, cred că el e acolo, la

Hamlet. Și mental, și fizic, și din punctul de vedere al experienței.

□ **Se spune că sunteți foarte influențat de personalitatea lui. Vă deranjează asta? E un idol pentru dumneavoastră?**

■ Am fost influențat mult mai tare, mai ales când jucam *Romeo*. Am avut un an și jumătate în care eram ca el, frazam ca el... Sper că am trecut peste asta. Dacă nu, înseamnă că mi-ați dat un semnal de alarmă! Critica trebuie să fie constructivă, înseamnă că oamenii văd ceva, înseamnă că trebuie să lucrez, înainte să încep să-i înjur sau să neg că ar fi adevărat. Cred că a trecut de la forma de idol (ca și domnul Iordache, care mi-a fost idol, dar acum, jucând cu el, mi-e maestru, mentor spiritual), deci a trecut din forma de statuie într-o formă foarte blândă și care, din când în când, mă mângâie pe cap, ceea ce mă face să mă simt bine!

□ **Jucați de foarte mult timp în Pescărușul la Teatrul Mic, iar acum v-am văzut în Cum vă place. Se pare că sunteți un norocos al clasicii.**

■ Am mai avut și *Don Quijote*, care din păcate s-a scos, a fost și *Peer Gynt*, care iarăși s-a scos, nu știu din ce cauză... În teatru am o perioadă mai temă, ca să spun așa, dar mă revanșez cu filmul. Am vorbit mult despre *Pescărușul* și mi-e atât de drag și de aproape, dar sunt totuși patru ani de când îl joc. Nu că, Doamne ferește, m-am plictisit de el, dar...

□ **De unde știți să cântați la pian? Ați făcut școala de muzică?**

■ Am făcut patru ani de vioară. Nu știu să cânt, dar pot să învăț niște fraze muzicale, cum a fost în *Pescărușul*, pot să citesc o partitură, de pildă, și, dacă mă chinui, pot să interpretez o bucatică nu foarte grea la orice instrument. Acum cânt la saxofon, știu să cânt și la ocarină, în sensul „extins“ pe care l-am explicat.

□ **Vă simțiți un neîndreptățit al premiilor?**

■ Nu, Doamne ferește! Am luat premii în străinătate, așa că nu e nici o problemă... La Arcachon, „La meilleure interprétation masculine“, La Machidor se numește... nici până acum nu mi-au trimis statueta. Eu și domnișoara Irina Movilă, pentru „Pepe și Fifi“, am luat premiul Pro Victoria... Premiile astea nu că mă lasă rece, pentru că sunt un soi de subliniere a valorii tale, dar probabil că nu mi-a venit încă rândul la ele. Dar o să-mi vină...

* Bănuim că între timp l-a văzut (n.r.).